

marginalizacji osób, ale i całych grup, środowisk i „segmentów” społecznych miasta. Np. poprzez obligatoryjność informowania, konsultowania, opiniowania, uczestniczenia (podmiotów i beneficjentów) w podejmowaniu decyzji na wszystkich etapach projektów i programów publicznych. Przyjęcie, jako paradygmatu, zasady subsydiarności władz w stosunku do mieszkańców i obywateli.

- II. Tworzenie „instytucji” sprzyjających współpracy, partycypacji i współodpowiedzialności. Lokalne środowisko NGO nie wykorzystuje możliwości i korzyści płynących ze współpracy i wymiany doświadczeń, skupiając się na działaniach własnych, współdziałając jedynie przy okazjonalnych aktywnościach. Wymaga to stworzenia sieci i instytucji współpracy i koordynacji, sprawniejszego przepływu informacji tworzenia i bieżącej aktualizacji baz danych umiejętności korzystania z nich i analizy. Bydgoszcz jest w tym zakresie mocno zapóźniona. Nadzieję roszą najnowsze inicjatywy w tej dziedzinie. Muszą one być jednak pilotowane przez same NGO jeśli mają być akceptowane i skuteczne.
- III. Poszerzanie wiedzy i kompetencji obywatelskich wszystkich partnerów społecznych także samych beneficjentów. Tworzenie i dostosowywanie narzędzi do rozwiązywania konkretnych problemów, diagnozowania ich źródeł. Uczenia i rozwijania zdolności i umiejętności samodzielnego diagnozowania i rozwiązywania problemów społecznych także beneficjentów programów pomocowych i interwencyjnych itp. Ważna rola w tych działaniach przypada mediom publicznym i społecznościowym. Media nie powinny być substytutem opinii publicznej i wytwarzać „szklany sufit” pomiędzy władzą a społeczeństwem. Powinny umożliwiać artykułowanie i upowszechnianie najważniejszych kwestii społecznych. Dzięki technologiom cyfrowym jest to dziś wyjątkowo ważny, skuteczny łatwo dostępny i tani instrument.
- IV. Do kluczowych problemów warunkujących aktywność organizacji pozarządowych należy finansowanie ich działalności. Organizacje mają coraz więcej możliwości i kierunków aplikowania np. o fundusze unijne, sektorowe, ministerialne, fundacyjne, grantowe, komercyjne, ale mają w tym zakresie małą wiedzę i boją się podejmowania zobowiązań. Wymaga to dalszej pracy organizacyjnej edukacyjnej i usprawniania systemu informacji oraz współpracy w między NGO-sami oraz wsparcia ich w tym zakresie przez same instytucje donatorów. Niedostatecznie wykorzystywanym źródłem środków mogą być odpisy z 1% podatku dochodowego.
- V. Problemem jest duża grupa organizacji istniejących jedynie formalnie pozostając w stanie uśpienia i bierności, nie realizujących misji, do której zostały powołane. Liczna grupa NGO działa jedynie okazjonalnie - od projektu do projektu lub w festiwalowych cyklach. Potrzebna jest środowiskowa i społeczna refleksja nad ich rzeczywistymi funkcjami i promocja większego uspołecznienia i użyteczności działań tych organizacji, zwłaszcza na rzecz środowisk oraz obszarów społecznie zaniedbanych. Wymaga to stałego monitoringu i refleksji. Inspirującą i motywującą rolę mogą i powinni odegrać tu nowi lokalni liderzy obywatelskiej postawy i służby publicznej.

Zwiększenie aktywności i „samopomoc” ze strony mieszkańców jest możliwe i konieczne, poprzez angażowanie ich i włączanie w konkretne lokalne działania i inicjatywy na rzecz otoczenia i samych siebie. NGO powinny bardziej zbliżyć się i wniknąć w lokalne problemy i ich rozwiązywanie. Zwłaszcza te trudne, związane ze sferą socjalną: grupami i środowiskami defaworyzowanymi, zagrożonymi patologią, marginalizowanymi czy już wykluczonymi społecznie. Dużą rolę w realizacji tych postulatów i konkretnych programów powinny odegrać istniejące struktury samorządowe i inne sieci i instytucje ukorzenione w tkance miejskiej: rady osiedli, rady parafialne, komisje RM, profesjonalne instytucje pomocowe, instytucje kultury i media. Jednak przede wszystkim same NGO i ich aktywiści i liderzy. Na początek powinny zadbać o szerszą i skuteczniejszą promocję swoich idei, misji, projektów i działań, aby uzyskać społeczną legitymizację i poczucie sensu i użyteczności swojej pracy.

Edukacja

Definicja

Edukacja – ogół oddziaływań instytucjonalnych i nieinstytucjonalnych, systematycznych, zaplanowanych służących formowaniu się (zmienianiu, rozwijaniu) zdolności życiowych człowieka (np. współpracy, zaangażowania, odpowiedzialności). Zdolności życiowe mogą dotyczyć wielu obszarów funkcjonowania człowieka.

Analizując obszar edukacja odnosi się do następujących jej zakresów: edukacja formalna (szkolna, „kursowa”), edukacja nieformalna (aktywność edukacyjna w stowarzyszeniach, doświadczenia zdobywane w środowisku lokalnym, poprzez organizowanie różnorodnych działań, animacja) oraz edukacja akcydentalna (ad hoc) – wynikająca z codziennych sytuacji, niespodziewanych, jednorazowych.

Syntetyczna charakterystyka obszaru LSR

W zakresie edukacji analizowany obszar obejmuje publiczne i niepubliczne instytucje oświatowe (przedszkola, szkoły podstawowe, gimnazja, szkoły średnie – szkoły zawodowe, technika, licea, szkoły policealne, centra kształcenia ustawicznego, uczelnie wyższe), specjalistyczne ośrodki szkolno-wychowawcze, ośrodki wsparcia dzieci i młodzieży oraz dorosłych z grup zagrożonych wykluczeniem społecznym (np. świetlice środowiskowe), szkoły języków obcych.

Podmiotami działań edukacyjnych są dzieci, młodzież i ich rodzice. W edukacji biorą udział dyrekcje szkół, pedagodzy, nauczyciele. Na obszar edukacji składają się także podejmowane (lub niepodejmowane a potrzebne środowiskowo) pozaformalne działania edukacyjne adresowane do grup zagrożonych wykluczeniem (w tym doradztwo zawodowe, przedsiębiorczość dla młodzieży i bezrobotnych mieszkańców dzielnic).